స్వీట్ నాన్సెన్స్

1979

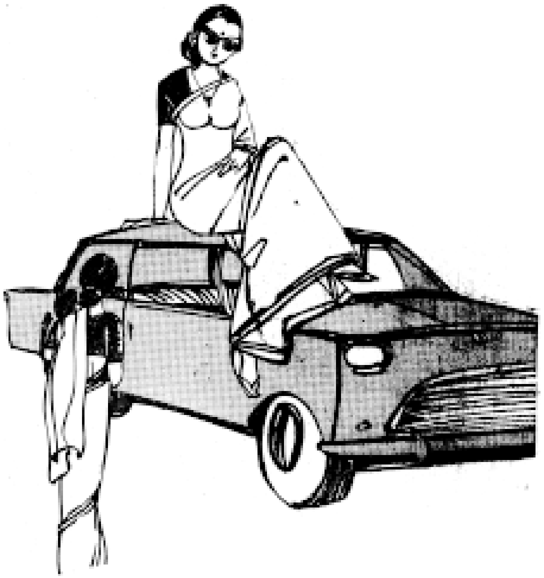

నేషనల్ హైవే మీద ఫియట్ మెత్తగా జారిపోతోంది. రోడ్డు కిరుపక్కలా విరగ బూసిన మోదుగపూలని చూస్తున్నాను... చెట్టుకు ఒక్క ఆకును కూడా మిగలనీ కుండా చెట్టంతా ఆక్రమించేసుకుని - ఆ చెట్టుకి అంతకు ముందులేని అందాన్నిచ్చే ఆ పూలంటే నాకు చిన్నప్పట్నుంచీ ఎంతో ఇష్టం.

ఉన్నట్టుండి కారు స్లో కావడంతో నా దృష్టి మరల్చుకున్నాను. రోడ్డుమీద ఎవరో యువతి. ఎడమ చేతిలో పాపనెత్తుకొని రోడ్డు మధ్యగా నించుని కారాపమన్నట్టుగా కుడిచెయ్యి వూపుతోంది. డ్రైవర్ సందేహంగా నావంక చూశాడు. కళ్ళతో ఆపమన్నట్టుగా సైగ చేసాను.

కారాగింది. డ్రైవర్ దిగి బ్యాక్ డోర్ తెరిచాడు.

ఆమె తన భుజాన వున్న ఏర్‌బ్యాగ్‌ని తీసి కారులో పెట్టింది. తర్వాత బాబుని కూర్చో బెట్టి, ఆ తర్వాత తనూ ఎక్కి కూర్చుంది "థ్యాంక్స్" చెప్తూ.

కారు కదిలింది.

“ఎక్కడికి వెళ్తున్నారు ?” అడిగాను.

“హైదరాబాద్ - మీరు ?” అడిగింది.

“హైదరాబాద్ కే”

“రక్షించారు! ప్రొద్దుట్నుంచీ చూస్తున్నాను! ఒక్క బస్సయినా ఆపడంలేదిక్కడ. పోనీ ప్రయాణం మానుకుందామంటే అవతల ఈ రోజే ఇంటర్వ్యూ వుంది. ఐదింటి కల్లా నేనక్కడుండాలి. అసలు ఇంటర్వ్యూ కాల్ రావడమే గగన కుసుమంగా వున్న ఈ రోజుల్లో.... ఈ అవకాశాన్ని జార విడుచుకుంటే.... మళ్ళీ ఇప్పట్లో వొస్తుందన్న నమ్మకంలేదు” అంది ఆమె నుదుట మీద పట్టిన చెమటని కర్చీఫ్‌తో తుడుచుకుంటూ.

అప్పుడామె వంక పరిశీలనగా చూశాను. ఆ అమ్మాయి అతి సామాన్యంగా వుంది. కట్టింది చౌకబారు నూలు చీరయినా నీటుగా వుంది. బోసిమెడ, గాజుల్లేని చేతులూ, బొట్టులేని నుదురూ ఆమె పరిస్థితిని చాటుతున్నాయి !

“ఏం ఇంటర్వ్యూ ?” అడిగాను.

“వనితా మహా విద్యాలయంలో జూనియర్ లెక్చరర్ పోస్ట్‌కి.”

“మీరు పోస్ట్‌గ్రాడ్యుయేటా ?”

నా ప్రశ్నలో నాకు తెలీకుండానే ధ్వనించిన ఆశ్చర్యానికి... ఆ తర్వాత సిగ్గు పడ్డాను.

“అవును... కెమిస్ట్రీతో ఎమ్మేస్సీ పాసయ్యాను. ఫస్ట్‌క్లాస్ వచ్చింది.”

“ఐసీ... మరి ఇన్నాళ్ళుగా ఉద్యోగం కోసం ఎందుకు ప్రయత్నించలేదు ?” డ్రైవర్‌కి అర్థం కాకుండా ఉండాలనే ఉద్దేశ్యంతో సంభాషణ ఇంగ్లీష్‌లో ప్రారంభించాను.

“ ఆ అవసరం నాకప్పుడు కన్పించలేదు! ఉన్నట్టుండి వ్యాపారంలో నష్టం వచ్చి, హార్ట్‌ఎటాక్‌తో మా ఆయన పోవడంతో నాకిప్పుడు ఉద్యోగం అనివార్యమై పోయింది. తీరా ఉద్యోగ ప్రయత్నాలు మొదలెట్టేసరికి..... ఎక్కడా ఖాళీల్లేవు ! గత నాల్గయిదు సంవత్సరాలుగా ఉద్యోగం కోసం చెయ్యని ప్రయత్నం లేదు. తిరగని వూరూ లేదు. వెళ్ళిన ప్రతిచోటా చుక్కెదురే అయింది. ఇప్పుడైనా ఉద్యోగం దొరుకుతుందన్న నమ్మకం లేదు. కాని ఏదో ప్రయత్న లోపముండకూడదని... అదీగాక ఈ సంవత్సరంతో నాకు ముప్ఫైఐదు నిండబోతున్నాయి.... ఆ తర్వాత లెక్చరర్ పోస్ట్‌క్కూడా పనికి రాకుండా పోతాను.” అంటూ ఇంగ్లీషులోనే సమాధానం చెప్పింది.

చక్కటి ఉచ్చారణ ! ఆ వాయిస్, యాక్సెంట్, ప్రొనన్సియేషన్ వింటూంటే ఏవో స్మృతులు !

అవును ! సరిగ్గా.... ఇదే కంఠం ! ఇదే స్టయిల్లో... ఇంగ్లీష్ మాట్లాడ్తుంటే సంభ్రమాశ్చర్యాలతో నేను నోరెళ్ళ పెట్టుకుని వింటూండి పోయిన దృశ్యాలు

గుర్తొచ్చాయి. అలా అయితే... ఈమె.... నా చిన్ననాట... నాలో అంతకు ముందులేని పట్టుదలనీ, నాగరికతనీ కల్గించి... నేనింత దాన్నయ్యేందుకు మూల కారకురాలైన కుంతీ కాదు కదా.

నిర్ధారణ చేసుకొనే ఉద్దేశ్యంతో ఆమె ముఖం వంక పరిశీలనగా చూశాను.

ఉంగరాల జుట్టు ! కనుబొమ్మల మధ్య... సందేహంలేదు. ఈమె కుంతే!

"నీ పేరు కుంతి కదూ ?" అడిగాను నాలోని సంతోషాన్ని కప్పి పుచ్చుకుంటూ.

" అవును ! మీకెలా తెలుసు ?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

అంతలోనే ఏదో గుర్తుకు తెచ్చుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నదాన్లా ముఖం పెట్టి, "మీరు..." అంటూ ఆగిపోయింది.

'సీతని! మా నాన్నగారు మోర్తాడ్ లో మీ నాన్నగారి దగ్గర గుమాస్తాగా ఉండేవారు" గుర్తుచేశాను.

"అవునవును ! గుర్తొస్తోంది ! అబ్బ, ఎన్నాళ్ళకి కలిశాం ! పాతికేళ్ళయి పోయింది కదూ ! - నువ్వెంత మారిపోయావు సీతా! కాస్త ఒళ్ళొచ్చింది! ఇంతకీ ఇప్పుడు ఎక్కడ వుంటున్నావు?" అంటూ చనువుగా ప్రశ్నల వర్షం కురిపించింది.

"ఆదిలాబాద్‌లో" అన్నాను.

" ఏదైనా ఉద్యోగం చేస్తున్నావా ?"అడిగింది.

"ఊఁ."

"ఏం ఉద్యోగం ?"

"కలెక్టర్ !" నవ్వుతూ చెప్పాను.

కుంతి ఉలిక్కిపడింది.

మరుక్షణం...

"నిజంగానా ? నా చిన్ననాటి ఫ్రెండ్ కలెక్టరయిందంటే - నాకు చాలా సంతోషంగా వుంది సీతా!" అంది సంతోషంగా.

" అమ్మా నాన్నా బావున్నారా ? వాళ్ళిప్పుడు ఎక్కడ వున్నారు?" అడిగింది.

"నాన్న బాగానే వున్నారు. అమ్మ పోయి పదిహేనేళ్ళయింది. ప్రస్తుతం నాన్న నాతోనే ఆదిలాబాద్‌లోనే వుంటున్నారు. ఈ రోజు ఆఫీస్ పనిమీద హైద్రాబాద్ వెళ్తున్నాను. నాన్న వచ్చి ఉంటే బావుండేది, నిన్ను చూసేవారు." అన్నాను.

ఇంతలో రామాయంపేట్ వచ్చేసింది.

"డ్రైవర్, కారాపు ! కూల్‌డ్రింక్స్ తీసుకుందాం !" అన్నాను. డ్రైవర్ కారాపి, వెళ్ళి-కూల్‌డ్రింక్స్ పట్టుకొచ్చాడు. మొహమాటపడ్తూనే తాగింది కుంతి. బాబు కోసం బ్రెడ్డూ, అరటిపళ్ళూ తెప్పించాను.

"మీకు వీడు ఒక్కడేనా ?" అడిగాను.

అవును అన్నట్టుగా తలూపింది. కారు కదిలింది. అప్పటి వరకూ వున్న నీరస

మంతా ఏమైందో బాబు లేచి కూర్చుని అవురావురుమంటూ తినడం మొదలెట్టాడు బ్రెడ్‌ని. ఉన్నట్టుండి నా మనసు గతంలోకి పరుగులు తీసింది.

మొదటి సారిగా నేను బ్రెడ్‌ని చూసింది కుంతీ చేతుల్లోనే, ఆమె బ్రెడ్‌కి వెన్నరాసుకుని తింటున్నప్పుడల్లా నా నోట్లో నీళ్ళూరేవి! దాని రుచి ఎలా వుంటుందో చూడాలన్న తాపత్రయం నన్ను నిలువ నిచ్చేది కాదు ! అలాగే అరటిపళ్ళు - ఆ పల్లెటూళ్లో ఇవేవీ దొరికేవి కావు ! అసలు కుంతి దగ్గర తప్ప - అవి అంతకు క్రితం ఎప్పుడూ చూసిన పాపాన పోలేదు !

ఒక్క నాకే కాదు, ఆ పల్లెటూళ్ళో నా ఈడు ఉన్న పిల్లలందరికీ అవి అపురూపమే! ఎప్పుడైనా కుంతి ఏ అరటిపండో, నారింజ పండో ఇస్తే ఎంతో అపురూపంగా దాచుకుని దాచుకుని తినేవాళ్ళం. వాటి తొక్కల్ని సైతం పారేయడానికి మనస్సొప్పేది కాదు!.

కుంతీ వాళ్ళనాన్న లక్షాధికారి. ఆ పల్లెటూళ్ళో బీడీల కార్ఖానా పెట్టాడు. బీడీ కార్మికులకు ఆకులు వేయడానికి, పొగాకు ఇవ్వడానికి, తిరిగి తయారుచేసిన బీడీలను తీసుకోవడానికి ఒక మనిషి కావలసి వచ్చి, మా నాన్నను గుమాస్తాగా నియమించుకున్నాడు. ఆయన ఎప్పుడూ హైద్రాబాద్‌లోనే వుండేవాడు. అప్పుడప్పుడూ వచ్చి, తన వ్యాపారం చూసుకుని వెళ్తుండేవాడు. ఆ వూరు కుంతీ వాళ్ళ నాన్నమ్మ వాళ్ళవూరు. ఎండాకాలం సెలవుల్లో కుంతీ వస్తూండేది ఆ ఊరికి. వాళ్ళకి ఒక్కగానొక్క కూతురేమో కుంతిని అతిగారాబంగా పెంచేవాళ్ళు.

ఆమె దగ్గర లేని వస్తువంటూ లేదు. రక రకాల బొమ్మలూ, ఆట వస్తువులూ కీ యిస్తే తిరిగే ట్రెయిన్, విమానం - ఒకటేమిటి? ఎన్నో !

ఇక బొమ్మలైతే సరే సరి... ఒక్కొక్కటీ చిన్నసైజ్ పాపాయంత పెద్దవి కూడా వుండేవి. అందులో ఒక బొమ్మ అంటే నేనెంత యిష్టపడేదాన్నో చెప్పలేను !

దాన్ని పడుకోబెడ్తే, కళ్ళుమూసుకొనేది ! కూర్చోబెడితే కళ్ళు తెరుచుకునేది! -

ఇప్పుడంటే అలాంటి బొమ్మలు అన్ని చోట్లా కన్పిస్తున్నాయి ! కానీ అప్పుడెక్కడివీ ?

అందులోనూ ఎప్పుడూ బస్తీ మొఖం ఎరుగని నాలాంటి దానికి అలాంటి బొమ్మలన్నీ ఆకర్షణీయంగా వుండేవి.

ఒకసారి వ్యామోహం చంపుకోలేక అలాంటి బొమ్మ కొనియ్యమంటూ నాన్న గారి దగ్గర రెండు రోజులు ఏకధాటిగా ఏడ్చాను.

కానీ... మా నాన్నకు అంత స్తోమత ఎక్కడిది? వచ్చే జీతం పాతిక రూపాయలు! దానితో సంసారం నడపాలా - నా గొంతెమ్మ కోరికలే తీర్చాలా ? అందుకే ఎప్పటికప్పుడు ఏవేవో మాయమాటలు చెప్పి, నా మనసు జోకొట్టేవాడు.

కుంతీ వాళ్ళ ఇల్లు చాలా పెద్దది ! వాళ్ళింట్లోనే ఒక చివర రెండు రూముల్లో మేం వుండేవాళ్ళం ! ఉండేది ఒక్కింట్లోనే కాబట్టి అప్పుడప్పుడూ కుంతీ మా

ఇంట్లోక్కూడా వొస్తూ వుండేది ! మా అమ్మ చేసే జొన్న రొట్టెలూ, జొన్న పిండితో చేసే అంబలీ, మొక్కజొన్న రవ్వతో చేసే గట్క వంక కుతూహలంగా చూస్తూ ఇవేమిటని అడిగేది ! అమ్మ ఓపిగ్గా సమాధానాలు చెప్పేది!

"నాకు పెట్టవా ?" అంటూ ఆశగా చూసేది.

"అమ్మో ! నువ్వు ఇది తింటే మీ అమ్మ వాళ్ళూరుకుంటారా ? పైగా మేమిచ్చామని తెలిస్తే మమ్మల్ని కేకలేస్తారు". అనేది అమ్మ.

అయినా కుంతీ ఊరుకునేది కాదు ! అవి ఇచ్చేదాకా అక్కడే తిష్ఠవేసేది ! అంబలి బావుందంటూ మెచ్చుకునేది ! మొక్కజొన్న రవ్వతో చేసే గట్కలో పెరుగూ, పాలూ పోసుకొని తింటే - ఆ రుచి మరి దేనికీ రాదనేది. జొన్నరొట్టె, వంకాయకూరల కాంబినేషన్ బావుంటుందనేది. వాళ్ళింట్లో తయారుచేసే వేపుళ్ళూ, వాళ్ళు పట్నం నుంచి తెచ్చే పళ్ళూ - మిగిలితే నాకు తెచ్చిచ్చేది.

అంబలి తాగడానికి, రొట్టెల్ని తినడానికి 'రోజూ ఇవ్వేనా' అంటూ విసుక్కునే నేను... కుంతి వాటినే పంచభక్ష్య పరమాన్నాలుగా ఎంతో ఇష్టంగా తింటూంటే ఆశ్చర్యపోయేదాన్ని.

అది పల్లెటూరే అయినప్పటికీ ఎలిమెంటరీ పాఠశాల ఉండేది. నేను ఆ సంవత్సరం నాల్గో తరగతి పరీక్షలు రాసాను. ఎప్పట్లానే కుంతి వేసవి సెలవుల్లో ఆ వూరు వచ్చింది. తను కూడా ఆ ఏడు నాల్గోతరగతి పరీక్షలు రాసొచ్చానని చెప్పింది. అయితే ఆమె చదివింది హైద్రాబాద్‌లో ఏదో కాన్వెంట్‌లో ఇంగ్లీష్ మీడియంతో కాబట్టి, వాళ్ళనాన్నతో అస్తమానం ఇంగ్లీష్‌లోనే మాట్లాడ్తూ వుండే ది. అలవాటు చొప్పున నాతో కూడా అప్పుడప్పుడూ ఇంగ్లీష్‌లో మాట్లాడేది. నేనేమో ఆమె మాట్లాడ్తోంది అర్థంకాక - వెర్రిముఖం వేసుకొని చూస్తూ ఉండేపోయేదాన్ని. నేను ఎప్పటికైనా కుంతిలా అంత ధారాళంగా ఇంగ్లీష్ మాట్లాడగలనా అన్పిం చేది.

కుంతి ఆటపాటల్లోపడి ఎక్కడ చదువు మరిచిపోతుందోనని ఆ సెలవుల్లో కూడా ఆ వూళ్ళో ట్యూషన్ మాస్టారిని కుదిర్చేవాడు కుంతీ వాళ్ళ నాన్న. నాకు ఏమీ తోచక వెళ్ళి మాస్టారు దగ్గర కూర్చునేదాన్ని.

మాస్టారు ఏమనుకునేవాడో ఏమో నాక్కూడా తెలీనివి చెప్తూ ఉండేవాడు. ఇంగ్లీష్‌లో, సైన్స్ లో కుంతి ఫస్ట్ వచ్చేది. లెక్కల్లో మిగతా అన్ని సబ్జెక్ట్స్‌లో నాకు ఫస్ట్ మార్క్స్ వచ్చేవి.

మీడియం వేరయినా "నువ్వు జీనియస్‌వమ్మా ! ఒక్క ఇంగ్లీష్ బాగా నేర్చుకుంటే మున్ముందు ఏ డాక్టర్‌వో, కలెక్టర్‌వో అయిపోతావు !" అని ప్రోత్సహించే వాడు ట్యూషన్ మాస్టర్.

అది చూసి ఉడుక్కునేది కుంతి.

"బోడి ! సీతకి ఇంగ్లీష్ కొంచెం కూడా మాట్లాడరాదు గాని కలెక్టరవుతుందంటా! కలెక్టర్ !" అంటూ ఎగతాళి చేసేది. అది నాలో మరింత పట్టుదలని కల్గించేది.

ఎలా చేసైనా సరే - ఇంగ్లీష్ మీడియంలో చేరి బోల్డంత ఇంగ్లీష్ నేర్చుకొని, కుంతి కన్నా చక్కగా మాట్లాడాలన్న కోరిక సరిగ్గా నాలో ఆరోజుల్లోనే మొలకెత్తింది.

ఒకసారి ఎప్పట్లా వేసవి సెలవులకి కాకుండా దసరా సెలవులక్కూడా ఆ పల్లెటూరికి వచ్చింది కుంతి.

ఆ సెలవుల్లోనే కుంతీ పుట్టిన్రోజు జరిగింది. ఏమనుకున్నారో ఏమో గానీ, కుంతీ వాళ్ళ నాన్నగారు కుంతీతో పాటు నాక్కూడా కొత్తబట్టలు కొనిచ్చారు.

ఇద్దరం కొత్తబట్టలేసుకున్నాం. కేక్ కటింగ్, క్యాండిల్, పాటలూ... ఆటలూ... ఓహ్ చాలా అట్టహాసంగా జరిగింది. కుంతి కేక్ కట్‌చేస్తున్నప్పుడు నన్ను తన పక్కనే నిల్చోబెట్టుకుంది. ఒక కేక్ ముక్క నాకూ, మరొకటి వాళ్ళనాన్నకీ ఇచ్చింది. ఆ వూళ్ళోని మిగతా పిల్లల కళ్ళన్నీ నావంక ఈర్ష్యగా చూస్తుండటం నేను గమనించకపోలేదు.

పెద్దవాళ్ళెవరూ లేకుండా చూసి, వారిలో ఎవరో ఒకరిద్దరు, "అసలు కొత్త బట్టల్లో కుంతీ కన్నా సీతే అందంగా వుంది. కుంతికి డబ్బుందే గానీ ముఖం ఏం బావుంటుంది - కోతిలా" అని రెచ్చగొట్టారు.

అంతే- కుంతి అహం దెబ్బతింది... ఎలాగో పార్టీ అయిందనిపించింది. తన గదిలో కెళ్ళి ముసుగుదన్ని పడుకుంది. ఆ తర్వాత ఎందరు బతిమాలినా భోంచేయ లేదు. జరిగిన సంఘటనకు నేనెంత మాత్రమూ బాధ్యురాల్ని కాకపోయినప్పటికీ నాకేమిటో గిల్టీగా అనిపించింది.

నేను కుంతీ వాళ్ళ నాన్న గారిచ్చిన బట్టలు విప్పేసి, కుంతి పడుకున్న మంచం మీద పెట్టేసి వచ్చేశాను.

అప్పట్నుండీ కుంతి మారిపోయింది. నా పట్ల ఆమె ప్రవర్తనలో మార్పు కొట్టొచ్చి నట్లుగా కన్పించింది. దేనికీ నన్ను పిలిచేది కాదు.

"ఎంతయినా నేను నీ అంత అందంగా వున్నానా?" అనో -

"నీ అంత బాగా చదువొస్తుందా ?" అనో దెప్పి పొడిచేది.

కుంతి బర్త్‌డేకి చాలామంది వాళ్ళ బంధువులొచ్చారు. వాళ్ళలో మా ఈడు పిల్లలు కనీసం అయిదారుగురన్నా ఉన్నారు. వాళ్ళు ఉన్నన్ని రోజులూ కుంతీ వాళ్ళతోనే ఆడుకుంటూ నన్ను నిర్లక్ష్యం చేసింది.

కుంతీ వాళ్ళ నాన్నగారు అప్పుడప్పుడూ అ పల్లెటూరికి కారు తీసుకొస్తూ ఉండే వాడు. అది ఎప్పుడూ కొత్తగా నిగనిగలాడ్తూ వుండేది. దానిమీద ఏ మాత్రం దుమ్ము ఉండేది కాదు ! దాన్ని అస్తమానం డ్రైవర్ తుడుస్తూ ఉండేవాడు. తళతళా మెరిసే ఆ కారు విండోస్ మీద ఎన్నిసార్లు నా ప్రతిబింబాన్ని చూసుకొని మురిసిపోయేదాన్నో. ఆ కారులో... ఆ మెత్తటిసీట్ మీద కూర్చుంటే ఎంత బావుంటుందో అన్పించేది!

కారులో ఒక్కసారైనా ఎక్కిచూడాలని, ప్రయాణం చేయాలని నాకుందని కుంతికి తెలుసు ! కానీ ఆ సంఘటన తర్వాత ఆమె నాతో మామూలుగా

ఉండటం లేదు కాబట్టి, నా కోరిక తీరుస్తుందన్న నమ్మకం లేకుండా పోయింది.

అయితే ఆరోజు ఏమనుకుందో, ఏ కళనుందోగానీ నా దగ్గరికి వచ్చి "సీతా ! మా బంధువుల పిల్లలూ, నేనూ మా తోటకి పిక్నిక్‌కి వెళ్తున్నాం మా కార్లో ! నువ్వూ వస్తావా ?" అడిగింది కుంతి.

కారు అనగానే నా మనసు ఎగిరి గంతేసింది !

కానీ... మరుక్షణం కుంతి ఇన్నాళ్ళూ నాపట్ల చూపించిన నిర్లక్ష్యం గుర్తొచ్చి, ఆ సంతోషం నాలో ఎక్కువసేపు నిలువలేదు.

అయినా అది నేను ఎన్నాళ్ళుగానో ఎదురు చూస్తోన్న అవకాశం... అభిమానానికిపోయి ఒదులుకోవాలనిపించలేదు - అందుకే వొస్తానన్నట్లుగా తలాడించాను.

"నువ్వు ముందువెళ్ళి ఆ గురువయ్య కొట్లో వుండు ! ఈ అర్ధ రూపాయితో పిప్పెర్‌మెంట్స్ కొనివుంచు. మేము కార్లో వచ్చి నిన్ను పికప్ చేసుకొంటాం !" అంది.

నేను సరేనన్నాను. అమ్మతో చెప్పి గురవయ్య కొట్టుకేసి తుర్రుమన్నాను. ఆ తర్వాత దాదాపు అరగంట తర్వాతేమో కారు హారన్ వినిపించింది. గబగబా కొట్టు మెట్లు దిగి నిలబడ్డాను !

కారు దగ్గరికి వచ్చేసింది.

కుంతి కారు కిటికీలోంచి బయటకి తల పెట్టి:

"అబ్బ ! అమ్మాయిగారికి కారెక్కాలని ఎంత ఆశో ? ఆశ - దోశ - అప్పడం- వడ! బాగయిందిప్పుడు" అంది.

మిగతా పిల్లలు నాలుకలు బయటపెట్టి వెక్కిరిస్తూ, చప్పట్లు కొడుతూ "డౌన్! డౌన్" అంటూంటే - కారు ఆగకుండానే వెళ్ళిపోయింది, నా కళ్ళలో దుమ్ము కొడ్తూ.

అప్పుడు చూడాలి నా అవస్థ ! నా ముఖం అవమానంతో క్రుంగి నయా పైసంత అయింది !

ఆ తర్వాత కుంతీతో మాట్లాడ్డానికి ఎప్పుడూ ఇష్టపడలేదు ! కుంతి - వాళ్ళ బంధువుల పిల్లలు వెళ్ళిపోయాక ఏమీ తోచక - మళ్ళీ నా దగ్గరికి వచ్చి, ఒకటి రెండుసార్లు నన్ను మాట్లాడించడానికి ప్రయత్నం చేసింది గానీ, నా ముభావం ఆమెని అల్లంత దూరాన వుంచేసింది!

ఆ తర్వాత కొన్ని రోజులకు - వాళ్ళ నాన్న ఆ పల్లెటూళ్ళోవున్న ఇల్లూ, భూములవీ అమ్ముకుని హైద్రాబాద్‌లోనే సెటిల్ కావడంతో - కుంతి ఆ తర్వాత ఆ వూరికి రావడం తటస్థించలేదు.

కుంతీవాళ్ళనాన్న అలా ఆ వూళ్ళో వున్న బిజినెస్ మానేసి వెళ్ళిపోవడంతో - నాన్న వుద్యోగం కూడా వూడిపోయింది.

నా పోరు పడలేక - నాన్న హైదరాబాద్ వచ్చి, అక్కడే ఓ బట్టల కొట్లో గుమాస్తా ఉద్యోగం సంపాదించారు. ఓ పూట తినీ, ఓ పూట తినకా, ఎలాగైతేనేం మెట్రిక్ పూర్తి చేశాను. మెట్రిక్‌లో ఫస్ట్ క్లాస్ రావడంతో మెరిట్ స్కాలర్ షిప్ సాయంతో బి.ఏ, ఆ తర్వాత ఐ.ఎ.ఎస్ పరీక్ష పాసై చివరకు నేను అనుకున్న లక్ష్యాన్ని సాధించగలిగాను.

నేనిప్పుడిలా జిల్లా కలెక్టర్‌ని కాగలిగానంటే దానికి నా కృషి ఒక్కటే కాదు కారణం, నాన్న శ్రమా, కుంతి చేసిన అవమానం!

బాబు ఏడ్పుతో నా ఆలోచనలకు అంతరాయం కల్గింది ! కుంతి వాణ్ణి వూర్కోబెట్టేందుకు ప్రయత్నిస్తోంది. వాడు దేనికో మారాం చేస్తున్నవాడిలా కన్పించాడు.

"ఎందుకేడుస్తున్నాడు ?" అడిగాను.

"ఏమీలేదు ! కార్లో ముందుసీట్లో కూర్చుంటానని పేచీ పెడ్తున్నాడు. పడిపోతావు! వద్దంటున్నాను" అంది కుంతి సిగ్గుపడ్తూ.

"నిజమే, కుదుపులొస్తే పడిపోతావ్ ! కాస్త పెద్దయ్యాక కూర్చుందువ్‌గాన్లేరా." అన్నాను నవ్వుతూ.

సిటీ పొలిమేరల్లోకి వచ్చేసరికి సాయంత్రం మూడయింది. నాకు సెక్రటేరియట్‌లో అరగంట పనివుంది. ఆ పని పూర్తయ్యాక మళ్ళీ తిరుగు ప్రయాణం తప్ప హైద్రాబాద్‌లో ఇంకేం పనిలేదు.

"కుంతీ, నువ్వీ రోజు వచ్చేస్తావా ? లేక ఇక్కడే ఉండిపోదాం అనుకుంటున్నావా?" అడిగాను.

"లేదు. వెళ్ళిపోదామనే అనుకుంటున్నా ను. ఇక్కడుండాలంటే మళ్ళీ అకామ్‌డేషన్‌కి యిబ్బంది పడాల్సి వస్తుంది!"చెప్పి ంది.

"అదేమిటీ ? మీకీ వూళ్ళో ఇల్లుందిగా" అడిగాను.

"ఇంకెక్కడిల్లు సీతా ! తన అంతస్తుకి మించిన సంబంధం తేవాలని... అవన్నీ అమ్మి నన్నో యింటిదాన్ని చేశారు నాన్న. వ్యాపారంలో నష్టం వచ్చి ఆ షాక్కి తట్టుకోలేక గుండె పగిలిపోయారు మామా - అల్లుళ్ళు ! ఇటు పుట్టింట్లో గానీ, అటు మెట్టినింట్లో గానీ నాకు ఎఱ్ఱ ఏగానీ ఆస్తిలేదిప్పుడు! పూట గడవడమే కష్టంగా వుంది."

"మరి అమ్మ....?"

"అమ్మ నాతో పాటే బిక్నూర్ లో వుంటోంది. అక్కడే ఓ ప్రైవేట్ స్కూల్లో నెలకి రెండొందల రూపాయల జీతంమీద ప్రస్తుతం ఉద్యోగం చేస్తున్నాను. అవి ఏ మూలకీ సరిపోవడం లేదు".

బండ్లు ఓడలు - ఓడలు బండ్లవుతాయని ఇందుకే అన్నారేమో ! ఒకప్పుడు ఎలా బ్రతికిన కుంతి ఎలా బతుకుతూందో చూస్తుంటే ఏమిటో ఏదో తెలీని... ఇదీ... అని చెప్పలేని బాధ.

మళ్ళీ మామూలు వాతావరణంలోకి కుంతి రావాలనే ఉద్దేశ్యంతో సంభాషణ మార్చాను.

"నీ ఇంటర్వ్యూ ఆరుగంటలకల్లా అయిపోతుందనుకుంటా ! నువ్వు ఇంటర్వ్యూ అయ్యాక ఎక్కడికీ వెళ్ళకుండా అక్కడే వున్నావంటే నేను పికప్ చేసుకుంటాను. నేనీరోజే తిరిగి ఆదిలాబాద్ వెళ్ళిపోతున్నా ను - ఏమంటావ్?" అడిగాను.

సరేనంది కుంతి. వనితా మహావిద్యాలయం వచ్చేసింది. కుంతి దిగింది.

"నన్ను లైంకి నా గమ్యస్థానం చేర్చావ్. నీకెలా థ్యాంక్స్ చెప్పుకోవాలో అర్థం కావట్లేదు!" అంది కుంతి.

ఆమె కళ్లలో సుళ్ళు తిరుగుతోన్న నీళ్ళు ! బహుశః చిన్నప్పటి కారు ఇన్సిడెంట్ గుర్తొచ్చిందేమో !

సీత మాటల్ని పట్టించుకోకుండా "ఇక వెళ్ళొస్తా ! నేను వచ్చేదాకా ఇక్కడే వుండు". అంటూ కార్లో కూర్చున్నాను.

కారు కదిలింది.

ఆ తర్వాత ఆరున్నర గంటల ప్రాంతంలో వనితా మహావిద్యాలయంలో అడుగెట్టాను.

చిన్నప్పటి సంఘటన గుర్తుంచుకుని నేను తనను ఎక్కడ అలాంటి అవమానం చేస్తానోఅనే ఉద్దేశ్యంతో కుంతి అక్కడ వుండకుండా వెళ్ళిపోతుందేమో అనే అనుమానం వచ్చింది.

కానీ కుంతీ ఎటూవెళ్ళలేదు. బాబుని ఎత్తుకొని నాకోసం నిరీక్షిస్తూ కన్పించింది. నామీద కుంతీకి వున్న నమ్మకానికి నాకెంతో సంతోషం కలిగింది.

కుంతీని పికప్ చేసుకుని ఆదిలాబాద్ తిరుగు ప్రయాణం కట్టాను. వెళ్తూ వెళ్తూ ఫ్రూట్స్, నాన్నకోసం బిర్యానీ, బ్రెడ్ అవీ ప్యాక్ చేయించాను. పుల్లారెడ్డిలో స్వీట్స్ తీసుకున్నాను.

"ఇంటర్వ్యూ ఎలా జరిగింది ?" అడిగాను.

"వాళ్ళు అడిగిన వాటికల్లా సమాధానాలు చెప్పాను. మెరిట్ మాత్రమే చూస్తే ఉద్యోగం నాకే రావాలి" అంది కుంతి. బిక్నూరు వెళ్ళే సరికి రాత్రి ఎనిమిదయింది.

కారు వూళ్ళోకి వెళ్తోంటే వింతగా చూసే పిల్లల్లేరుగానీ ఎవరింటికి వెళ్తుందా అని కుతుహలంగా చూసే పిల్లలు మాత్రం అక్కడక్కడా కనిపిస్తున్నారు.

కార్లోంచి కుంతీ వాళ్ల బాబు - ఆ పిల్లల్ని చూస్తూ "ఒరే రాముా, అరే గోపీ" అరుస్తూ తన ఉనికిని చాటుకుంటున్నాడు.

కుంతీ నేనూ అనుకోకుండానే ఒకరి ముఖాలొకరం చూసుకుని నవ్వుకున్నాం.

"ఇక్కడే ఆపు" అంటూ ఓ ఇంటి ముందు కారాపించింది కుంతి.

కుంతీ కారులోంచి దిగుతూంటే చుట్టుపక్కలవాళ్ళు వింతగా, విడ్డూరంగా

చూస్తున్నారు.

కుంతి వెనకాలే నేనూ, బాబూ దిగాం.

కుంతి తలుపు తట్టింది. మరి కాసేపట్లో తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

కుంతీ వాళ్ళమ్మకి"నమస్తే" చెప్పాను. నన్ను గుర్తుపట్టలేదు !

లోపలికి వెళ్ళాక కుంతి పరిచయం చేసింది. ఎన్నో ఏళ్ళ తర్వాత ఎవరో ఆప్తుల్ని చూసినంత సంబరపడింది వాళ్ళమ్మ.

నేను తెచ్చిన పళ్ళబుట్టా, స్వీట్స్ ప్యాకెట్స్ వగైరా తెచ్చి లోపల పెట్టాడు డ్రైవర్.

"అమ్మా ! సీత ఈ రోజిక్కడే భోంచేస్తుంది ! త్వరగా ఏదైనా స్పెషల్ చెయ్యి !" అంది కుంతి.

"మనం తెచ్చినవి చాలవా ? ఇంకా స్పెషల్స్ ఎందుకు కుంతీ ? నీకు ఉద్యోగం దొరికాక మంచి విందు ఇద్దువుగాన్లే ! ఇప్పుడు ఉన్నదేదో తిందాం ! పైగా ఇప్పుడు అమ్మ వంటా తంటా అంటూ పెట్టుక్కూర్చుంటే, అది పూర్తి కావడానికి ఇంకెంత లేదన్నా మరో గంట పడ్తుంది, అది తినేసరికి ఇంకో గంట, నా ప్రయాణం మరో ఐదు గంటలు - వెరసి ఏడు గంటలు ! ఆ లెక్కన ఆదిలాబాద్ చేరేసరికి రాత్రి ఏ రెండో, మూడో అవుతుంది. అవతల నాన్న కంగారుపడ్తారు. ఉన్నదేదో తిందాం చాలు!" అంటూ వాళ్ళని హడావిడి చేశాను.

డ్రైవర్‌కి డబ్బులిచ్చి అక్కడే వున్న ఏదైనా హోటల్లో భోంచేయ్యమని చెప్పి పంపించాను.

కుంతి వాళ్ళమ్మకిక ఒప్పుకోక తప్పింది కాదు. అసంతృప్తిగానే విస్తళ్లు వేసి వడ్డించింది.

ఇంట్లో వండిన అన్నం మా నల్గురికీ అంటే నాకూ, అమ్మకీ, కుంతికీ, బాబుకీ సరిపోయేలా లేదేమో అమ్మ ముందు మమ్మల్ని తినమని, తర్వాత తను తింటానంది.

"అందరం కలిసే వున్నదేదో తిందాం. తక్కువపడ్తే స్వీట్స్ వున్నాయి !" అని నేను అనడంతో అమ్మకూడా భోజనానికి మాతో పాటే కూర్చుంది.

నాకూ, బాబుకీ అన్నం వడ్డించి, తనకీ, కుంతికీ మొక్కజొన్న రవ్వతో చేసిన గట్క వడ్డించుకొంది అమ్మ.

గట్క చూడగానే నా ప్రాణం లేచొచ్చింది. అబ్బ, ఎన్నాళ్ళ తర్వాత చూసాను. పదిహేనేళ్ళ తర్వాత ! అమ్మ పోయాక దాదాపు గట్క, అంబలీ, రొట్టెలు తినడం జరగనే లేదు, చేసుకుందామంటే అవి ఎలా చేస్తారో నాకు తెలీదు.

రోజూ ఈ పళ్ళూ, బిస్కట్లూ, అన్నం, పులిహోరలతో విసుగెత్తి పోతున్నాను. చిన్నప్పుడంటే వాటిని అంత వెర్రిగా ఇష్టపడే దాన్ని గానీ, ఇప్పుడు నాకు వాటిలో ఏ రుచీ కన్పించట్లేదు. గట్కలో పాలు పోసుకొని తింటే ఎంత బావుంటుంది.... బహుశః కుంతి అందుకే వాటిని అంతగా ఇష్టపడేదేమో !?

"ప్లీజ్ కుంతీ ! నీ విస్తట్లోని గట్క నా కిచ్చేద్దూ ! రోజూ ఈ అన్నం తినీ తినీ విసుగెత్తిపోతున్నాను." అంటూ చొరవగా నా విస్తరిని ఆమె ముందుకు జరిపి, కుంతి విస్తరిని లాక్కున్నాను.

"నువ్వు గట్క తినడమేమిటి సీతా ?" కుంతీ వాళ్ళమ్మ నొచ్చుకుంది.

"దీని రుచి నీకేం తెలుసమ్మా ? కుంతీ నడగండి... చెప్తుంది ! చిన్నప్పుడు దీనికోసం మా అమ్మని ఎంత వేధించుకు తినేదో ?" అన్నాను నవ్వుతూ.

ఆవిడ ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ "మరి ఎప్పుడూ ఈ వెధవ గట్కా అంబలేనా - ఈరోజు కాస్త అన్నం వండమ్మా అంటుందే !" అంది.

"నిజమా ?" అన్నట్టు చూశాను... కుంతి వేపు !

కుంతీ నవ్వి వూరుకుంది.

ఆ నవ్వులో నాకంతకు క్రితం తెలీని విషయమేదో అంతుబట్టినట్లయి, నాన్నకోసం ప్యాక్ చేయించిన బిర్యానీ ప్యాకెట్‌ని డ్రైవర్‌చేత కార్లోంచి అప్పటికప్పుడు తెప్పించాను.

కుంతీ, వాళ్ళమ్మా ఆ బిర్యానీని... నేనేమో వాళ్ళుపెట్టిన గట్క, రొట్టెల్నీ... ఆవురావురుమంటూ తింటూంటే మా వంక ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ బయటకి వెళ్ళిపోయాడు డ్రైవర్.

ఆంధ్రజ్యోతి వారపత్రిక
తేదీ: 13-4-1979

అంకితం

శ్రీమతి జానకి,
M.A.,B.Ed.
నిజామాబాద్.

తెలుగులో ఏ పదాలను ఎప్పుడు ఎక్కడ ఎలా వాడాలో - ఎలా కలిపితే ఏ అర్థం వస్తుందో చెప్పగలిగే భాషా సంపత్తి ఆమెది !
ఎదుటివారితో ఎల్లప్పుడూ మృదువుగా మాట్లాడే సౌమ్యశీలి: కె. జానకి కి...

ప్రేమతో.... [signature]
1-11-2005